

vodech směřujících proti třetímu důvodu prostě tvrdí, že stěžovatelka všem podmínkám § 3, odst. a—f cís. pat. ze 4. září 1852 vyhovuje, nelze v tom spatřovati přesně formulovaného stížného bodu, jakého žádá § 18 zákona o správním soudu a nemohl nejvyšší správní soud proto prvý z důvodů naříkaného rozhodnutí podrobiti svému přezkoumání.

Nemohl tak učiniti ani po vývodech zástupcem stížnosti teprve při veřejném ústním líčení přednesených, v nichž teprve byly konkretisovány určité námitky v naznačeném směru, neboť, jak již řečeno, v té příčině stížnost sama nijakých stížných bodů neobsahuje, při ústním líčení veřejném však formulaci nových bodů stížných připustiti nelze.

Zůstává tudíž první důvod zamítavého rozhodnutí žalovaného úřadu stížností nedotčen.

Poněvadž však nedostatek náležitostí v § 3 pod písm. a—f vyznačených sluší považovati za zvláštní důvod ve smyslu § 7, odst. 1 cís. patentu z r. 1852 a tedy za dostatečný zákonný důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k provozování podomního obchodu, a poněvadž — jak svrchu řečeno — správní soud nemožl zkoumati, zdali a pokud nedostatek onen ve sporném případě vskutku jest dán, bylo nutno stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 374.

Zabírání bytů: * Bydlí-li manželé odděleně, vedouce každý samostatnou domácnost, nelze dle odst. 5 § 8 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. zabratí samostatný byt některého z manželů.

(Nález ze dne 10. dubna 1920 č. 2686.)

Věc: Dr. Leopold B. a Marie B. v Brně proti společnému bytovému úřadu v Brně stran zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zabral společný bytový úřad v Brně ve smyslu § 8, odst. 5 zákona ze dne 30. října 1919 čís. 592 sb. z. a n. byt Marie B. o 1 pokoji a kuchyni v Brně v ulici Blatné čís. 7 z těchto důvodů: Manželé B. jsou zákonitě oddáni od srpna 1919. Dle zákona má manželka sdíletí společnou domácnost s manželem a tudíž dle bytového zákona ze dne 30. října 1919 čís. 592 sb. z. a n. mají nárok pouze na jeden byt. Manželé nepodali žádost za rozvod ani nemají v úmyslu se dáti rozvésti. Úmluva učiněná mezi manželky B., že nebudou sdíletí společnou domácnost, nemůže býti pro společný bytový úřad směrodatná vzhledem ke strašné bytové nouzi, která jest v Brně. Manžel paní B. může ze svého bytu 3pokojového své legitimní manželce postoupiti pokoj, který může dáti od svého bytu izolovati.

O tomto rozhodnutí byli vyrozuměni oba stěžovatelé a podali též oba do něho stížnosti, o kterých nejvyšší správní soud takto uvažoval:

Žalovaný úřad založil své rozhodnutí na ustanovení odst. 5 § 8 zákona ze dne 30. října 1919 čís. 592 sb. z. a n., který předpokládá, že ma-

jetník bytu má v obci nebo v bytovém obvodu ještě byt jiný, z nichž jednoho nepotřebuje, a že se po patřičném vyzvání rozhodl pro jeden z těchto bytů. Nehledě k tomu, že vyzvání strany a rozhodnutí její, který z více bytů potřebuje pro sebe (posl. odst. § 4 cit. zák.) v daném případě se nestalo a že tudíž již v tom směru se nedostává určité náležitosti v odst. 5 § 8 l. c. požadované, jest předpoklad naříkaného rozhodnutí, že by Marie B. měla mimo zabraný byt v bytovém obvodu ještě byt jiný, právně mylný. Naříkané rozhodnutí pokládá totiž byt jejího manžela Dra L. B. za takový jiný byt, z čehož dochází k závěru, že zabíraný byt jest jejím druhým bytem, jehož nepotřebuje. Avšak závěr ten se přiči ustanovení § 4, l. c. a tomu, co bylo vyšetřeno v řízení správním. Paragraf 4 l. c., který předpisuje, aby členové společné domácnosti, kteří mimo byt s ostatními členy domácnosti mají v obci nebo v bytovém obvodu ještě zvláštní byt, o tom učinili obci nebo společnému bytovému úřadu oznámení, dává na jevo, že pouze ony byty pokládá za nepotřebné a zabraní podléhající, které jsou obývány osobami, jež vedle tohoto bytu mají ještě byt s ostatními členy domácnosti společně sdílený. Avšak obrana stěžovatelů nese se k tomu, že každý z nich i po sňatku podržel svůj dosavadní byt a že každý z nich jako před sňatkem, tak i po něm vede svoji samostatnou domácnost. Toto tvrzení naříkané rozhodnutí nepopírá, ano samo zjišťuje, že stěžovatelé se uhlavili, že nebudou sdíletí společnou domácnost. Skutečnost tu nelze vyvrátiti úvahou, že není pro společný bytový úřad směrodatnou, protože manželka jest po zákonu povinna sdíletí společnou domácnost s manželem a že tudíž ve smyslu zákona o zabírání bytů mají manželé nárok pouze na jeden byt. Tento názor neshoduje se ani s předpisy obecného zákona občanského ani s předpisy zákona o zabírání bytů. Podle § 92 ob. zák. obč. má manželka vůči svému manželovi povinnost jej do společné domácnosti následovati, z čehož plyne, že jen manžel jest oprávněn cestou zákonem předepsanou tomuto svému nároku platnost zjednati a manželku svoji přiměti, aby této své povinnosti dostála.

Zákon o zabírání bytů má pak — pokud jde o manžely — na zřeteli jen ten případ, kdyby jeden z nich sdílející společnou domácnost s druhým měl v bytovém obvodu ještě zvláštní byt, a jenom v tom případě by manželku nepřimo donucoval, aby bydlela pouze ve společné domácnosti s manželem, tím totiž, že by na ní žádal, by svůj zvláštní byt postoupila veřejným zájmům, které zákon tento sleduje. Toho v daném případě není, neboť jest zjištěno, že stěžovatelé ve společné domácnosti nežijí, nýbrž odděleně každý pro sebe vede samostatnou domácnost.

Dle toho jest názor naříkaného rozhodnutí, že Marie B. má kromě zabraného bytu ještě jiný byt v bytovém obvodu, a sice byt svého manžela, v odporu s předpisy odst. 5 § 8 a odst. 2 § 4 cit. zák., pročež bylo naříkané rozhodnutí po rozumu § 7 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 375.

Volnost stěhování: * Povolení dané k přesídlení, provázené dodatkem, z něhož by bylo lze odvoditi přání nebo příkaz bytového úřadu, aby se strana nastěhovala do určitého bytu, nutno vykládati za povolení